

התובעת:

1. **טלי ריינהולד ת.ז. 055642862**

ע"י ב"כ עוה"ד שי פינס ו/או חיים וינטרוב ו/או גבריאל מויאל-מאור ו/או אמנון שורק ו/או מנחם אברמוביץ ו/או דור שחם ו/או ירון סובול ו/או רונן ירדני ו/או אסף אנגלרד ו/או סטיבן ברלוביץ ו/או אורי פרימו ו/או עירית מנוחין ו/או יעל אוריאל ו/או יפעת פוקס ו/או מיכל מנדלסון ו/או ורד לזר-ארביב ו/או הילה מדינה ו/או נטלי גרוס ו/או שירה ישר ו/או ליטל הנדלמן-פלדי ו/או אפרת שרוני ו/או יניב לוי ו/או יזרעאלה ארצי ו/או רונן הרפז ו/או רון לדרמן ו/או סוניה מן ו/או ניר-רפאל שטרן ו/או אלינור שטרק ו/או איה גיל ו/או רם מוסרי ו/או אנדרי ניקלשפארג ו/או שרית רוזנברגר-זדה, המבורגר עברון ושות', משרד עורכי-דין ונוטריונים כתובת למשלוח דואר: "מגדל המוזיאון", רח' ברקוביץ 4, תל אביב 64238 טל. 03-6074000; פקס. 03-6074001

- נ ג ד -

הנתבעת:

דפי זהב בע"מ ח.פ. 510503675

מרח' אבא הלל 23 רמת גן 52522

הסכום הכולל של התביעה: שישה שקלים ושבעים אגורות (6.7 ₪).

כתב תביעה

מוגש בזאת, לבית המשפט הנכבד, כתב תביעה מטעם התובעת, טלי ריינהולד (להלן: "התובעת") כנגד הנתבעת, דפי זהב בע"מ (להלן: "הנתבעת"), לפיו מתבקש בית המשפט הנכבד להורות לנתבעת להשיב לתובעת כספים שגבתה ממנה שלא כדין.

בד בבד עם כתב תביעה זה מוגשת על ידי התובעת בקשה לאשר הגשת התביעה בשם "קבוצת אנשים" כתובענה ייצוגית מכוח סעיף 3 לחוק תובענות ייצוגיות תשס"ו – 2006 (להלן: "חוק תובענות ייצוגיות" או "החוק"), הכל כמפורט בבקשה.

א. מבוא

1. הנתבעת, דפי זהב בע"מ, (להלן גם: "דפי זהב") הינה חברה רשומה על פי חוק החברות.
 2. עיסוקה העיקרי של הנתבעת הינו פרסום במדריכים מסווגים מודפסים, אתרי אינטרנט, גישה סלולארית וטלוויזיה אינטראקטיבית.
 3. מאגר המידע של דפי זהב כולל למעלה מ- 250,000 בתי עסק המופיעים בפלטפורמות הפרסום השונות והינו המאגר הגדול והמוביל בישראל.
- תדפיס "דפי זהב – פרסום לעסקים" מאתר האינטרנט של הנתבעת, מצורף לכתב תביעה זה כנספח "א" ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.
- תדפיס "מי אנחנו" מאתר האינטרנט של הנתבעת, מצורף לכתב תביעה זה כנספח "ב" ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.
- תדפיס "קבוצת דפי זהב" מאתר האינטרנט Duns100 – דירוג החברות הגדולות של ישראל, מצורף לכתב תביעה זה כנספח "ג" ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.

4. התובעת, הגב' טלי ריינהולד, ת.ז. 055642862 הינה אזרחית ותושבת ישראל, עורכת דין במקצועה, פרסמה עצמה במשך כשנתיים וחצי באמצעות הנתבעת באינטרנט ובמדריך המסווג המודפס המכונה "דפי זהב".

5. דא עקא, כפי שיפורט בכתב תביעה זה, התובעת גילתה להפתעתה כי בחשבוניות המס שקיבלה בגין הפרסומים השונים באמצעות הנתבעת, עוגלו סכומי מס הערך המוסף שלא כדין, וזאת עד לחודש יולי 2008.

הלכה למעשה, גבתה הנתבעת ביתר שלא כדין מהתובעת עד חצי שקל לכל חשבונית מס בה סכומי המע"מ עוגלו כלפי מעלה.

6. התובעת תבקש כי בית המשפט הנכבד יורה לנתבעת להשיב את הכספים שניגבו ממנה ביתר שלא כדין תוך הפרת חובות מכוח חוק הגנת הצרכן תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הצרכן") או לחילופין מכוח דיני עשיית עושר ולא במשפט. הכול כמפורט בכתב תביעה זה.

ב. הנתבעת עיגלה את סכומי מס ערך מוסף בניגוד לדין תוך עשיית עושר ולא במשפט

ב.1. רקע עובדתי

7. בחודש מרץ 2006 החלה התובעת, עורכת דין במקצועה, לפרסם עצמה בקביעות באמצעות המדריך המסווג המודפס של הנתבעת הקרוי "דפי זהב" (להלן: "המדריך המודפס") היוצא לאור אחת לשנה ובאתר האינטרנט של הנתבעת שכתובתו www.d.co.il (להלן: "אתר האינטרנט").

8. החיוב בגין הפרסום במדריך המודפס נעשה אחת לשנה והחיוב בגין הפרסום באתר האינטרנט נעשה אחת לחודש. בגין השירותים השונים הנפיקה הנתבעת חשבוניות מס, בהן היה נקוב הסכום הבסיסי של עלות הפרסום ובשורה נפרדת, תוספת מס הערך המוסף הקבוע בחוק.

9. לאחר בדיקה של החשבוניות שהונפקו לה בגין שירותי הנתבעת כאמור, גילתה התובעת להפתעתה הרבה, כי הנתבעת עיגלה את סכומי המע"מ בחשבוניות באופן שבו כל סכום שאינו עגול, ממחצית השקל ומעלה וכולל את מחצית השקל, עוגל כלפי מעלה.

למען ההגינות ושלמות התמונה, יצוין כי כל סכום שאינו עגול עד ולא כולל מחצית השקל עוגל כלפי מטה.

10. כך למשל, בחודש ינואר 2008, במהלכו שיעור המע"מ החוקי עמד על 15.5% ומחיר שירות הפרסום באמצעות אתר האינטרנט של הנתבעת עמד על 100₪ לחודש לא כולל מע"מ ("הסכום הבסיסי"), הייתה אמורה התובעת לשלם סך של 115.5₪ כולל מע"מ בגין שירותי הפרסום באינטרנט. בפועל, חויבה ושילמה התובעת סכום של 16₪ בגין מע"מ וסכום סופי לתשלום בגובה 116₪ כולל מס ערך מוסף. היינו: הנתבעת עיגלה, בניגוד גמור לחוק, את הסכום הסופי לתשלום כלפי מעלה וגבתה חצי שקל ביתר לעומת מחיר השירות כולל מע"מ.

11. להלן תובאנה טבלאות המפרטות וממחישות את גביית היתר שבוצעה על ידי הנתבעת:

לשם הבהרת החישוב יצוין, כי שיעור מס ערך מוסף במדינת ישראל בשנת 2006 עמד על 16.5% והופחת החל מיום 1.7.06 לשיעור של 15.5%.

תשלום בגין הפרסום במדריך המודפס

תקופת הפרסום	עלות הפרסום השנתית (בש"ח)	שיעור המע"מ הקבוע בחוק	מע"מ שהנתבעת הייתה אמורה לגבות לשנה (בש"ח)	מע"מ שנגבה בפועל לשנה (בש"ח)	סה"כ שהנתבעת גבתה כולל מע"מ (בש"ח)	סה"כ גביית יתר (בש"ח)
2006	1866	16.5%	307.89	308	2174	0.11
2007	2222	15.5%	344.41	344	2566	---
2008	1576	15.5%	244.28	244	1820	---

תשלום בגין הפרסום באתר האינטרנט

תקופת הפרסום	עלות הפרסום החודשית (בש"ח)	שיעור המע"מ הקבוע בחוק	מע"מ שהנתבעת הייתה אמורה לגבות לחודש (בש"ח)	מע"מ שנגבה בפועל לחודש(בש"ח)	סה"כ לחודש שהנתבעת גבתה כולל מע"מ (בש"ח)	סה"כ גביית יתר לחודש (בש"ח)	סה"כ גביית יתר לתקופת הפרסום
3/2006-6/2006	69	16.5%	11.385	11	80	---	---
7/2006-10/2007	69	15.5%	10.695	11	80	0.305	4.88
11/2007-12/2007	76	15.5%	11.78	12	88	0.22	0.44
1/2008-7/2008	100	15.5%	15.5	16	116	0.5	3.5

סה"כ גבתה הנתבעת מהתובעת ביתר סך כולל של 8.93 ₪.

למעלה מן הצורך ועל מנת שלא יהא מקום לטענה בדבר נקיון כפיה של התובעת, תפחית התובעת לצרכי תביעה את הסכומים שעיגלה הנתבעת כלפי מטה, "לטובת" התובעת, בסך של 2.23 ₪. כד שתביעתה של התובעת תעמוד על סך של 6.7 ₪.

העתקים מחשבוניות המס ששולמו בגין פרסום חודשי באתר האינטרנט לתקופה 1/7/08- 1/3/06 מצורפים לכתב תביעה זה **כנספת "ד"** ומהווים חלק בלתי נפרד הימנו.

העתקים מחשבוניות המס ששולמו בגין פרסום שנתי באמצעות המדריך המסווג המודפס של הנתבעת לשנים 2006-2008 מצורפים לכתב תביעה זה **כנספת "ה"** ומהווים חלק בלתי נפרד הימנו.

העתק מצו מס ערך מוסף (שיעור המס על עסקה ועל יבוא טובין) (תיקון), התשס"ו-2006 מצורף לכתב תביעה זה **כנספת "ו"** ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.

12. למען שלמות התמונה העובדתית יודגש, כי החל מחשבונית המס שהונפקה לתובעת בגין חודש יולי 2008, שינתה הנתבעת את הנוהג הפסול בו דבקה עד לאותו מועד והחלה לגבות מע"מ כדין ללא עיגול סכומים וללא גביית יתר.

העתקי חשבוניות המס בגין חודשים יולי ואוגוסט 2008 מצורפים לכתב תביעה זה **כנספת "ז"** ומהווים חלק בלתי נפרד הימנו.

אנו למדים, כי אף הנתבעת עמדה על חומרת התנהלותה הפסולה ובעצם תיקון דרכה יש כדי הודאה בעובדות הנטענות על ידי התובעת בתביעה זו.

ברי, כי תיקון מאוחר של הטעון תיקון אין בו כדי לאיין את הפגם שנפל בהתנהלות הנתבעת משך כל השנים במהלך גבתה ביתר מלקוחותיה באמצעות עיגול סכומי המע"מ ועל הנתבעת להשיב סכומים אלה לתובעת וליתר לקוחותיה.

ג. הטיעון המשפטי - עיגול מס ערך מוסף הינו מנוגד לדין

13. כאמור לעיל, במשך שנים נהגה הנתבעת לעגל את סכומי המע"מ אותם גבתה מלקוחותיה, וזאת בניגוד לכל דין ולפיכך התעשרותה כתוצאה מכך הינה פסולה.

14. יצוין כי, בהתאם לסעיף 6 לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו – 1975 (להלן: "חוק מע"מ"), עוסק רשאי לדרוש מהקונה שישלם לו את סכום המס שנתחייב בו העוסק.

" הוטל מס על עסקה או הועלה שיעור המס עליה לאחר שהוסכם על העסקה רשאי העוסק לדרוש מהקונה שישלם לו את סכום המס או את סכום המס הנוסף שנתחייב בו העוסק, זולת אם נקבע אחרת בהסכם או בכל דין הדן בפיקוח על המחירים. "

15. יחד עם זאת, יובהר כי אין כל הוראה בחוק המתירה לעוסק לעגל סכומי מע"מ בהן הוא מחייב את הצרכן הסופי. לפיכך, ברי כי רשאי העוסק "לגלגל" ללקוח הסופי אך ורק חיוב בתשלום מע"מ בסכום המדויק שנקבע עפ"י חוק.

16. למען שלמות התמונה יודגש, כי עיגול סכומים מותר על פי סעיף 139 לחוק מע"מ, אולם היתר זה מוקנה אך ורק לעוסק המגיש דו"ח מס ערך מוסף לפי חוק זה.

17. לא למותר לציין, כי את הסכומים שגבתה הנתבעת ביתר מהתובעת שילשלה לכיסה ולא העבירה לרשויות המס, שהרי בהגישה דוחות לרשויות המס עורכת חישוב מדויק של סך עלות השירותים שסיפקה ללקוחותיה ומסכום זה גוזרת את שווי המדויק של המס שעליה לשלם.

ד. עילת תביעה מכוח חוק הגנת הצרכן

18. סעיף 2(א) לחוק הגנת הצרכן קובע איסור הטעיה בזו הלשון:

" לא יעשה עוסק דבר – במעשה או במחדל, בכתב או בעל פה או בכל דרך אחרת לרבות לאחר מועד ההתקשרות בעסקה – העלול להטעות צרכן בכל ענין מהותי בעסקה (להלן – הטעיה); בלי לגרוע מכלליות האמור יראו ענינים אלה כמהותיים בעסקה: ...

... (13) המחיר הרגיל או המקובל או המחיר שנדרש בעבר, לרבות תנאי האשראי ושיעור הריבית; "

19. בענייננו, ברי כי הטענה הנתבעת את התובעת בחישוב ובגביית המחיר הכולל של השירותים, וזאת תוך הצגת מצג שווא מטעה, כאילו המחיר אותו היא גובה מורכב ממחיר הבסיס בתוספת מע"מ כחוק, כאשר בפועל חייבה את הלקוח במחיר גבוה יותר בגין רכיב המע"מ.

"הטעיה היא הצהרה כוזבת. הטעיה נוצרת כאשר קיים פער בין הדברים הנאמרים

(או המוסתרים) לבין המציאות. הטעיה יכולה ללבוש שתי צורות: האחת, הטעיה במעשה על דרך של מצג שווא הכולל פרטים שאינם תואמים את המציאות; השנייה, הטעיה במחדל, קרי: אי-גילוי פרטים מקום שיש חובה לגלותם" (רע"א 2837/98 שלום ארד נ' בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ, נד(1) 600 [ההדגשות אינן במקור – הח"מ])

20. לא יכול להיות חולק, כי מחירו של השירות הינו עניין מהותי בעסקה (ראה: ע"א 1977/97 יוסף ברזני נ' בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ, נה(4) 584). לפיכך תטען התובעת כי הנתבעת הפרה את הוראות סעיף 2(א)(13) לחוק הגנת הצרכן או לחילופין את הוראתו הכללית של סעיף 2(א) לענין הטעיה בכל ענין מהותי בעסקה, אשר הרשימה הפתוחה המפורטת בסעיף אינה פוגעת מכלליותו.

הנה כי כן, הנתבעת הפרה במעשיה את הוראות ס' 2(א) חוק הגנת הצרכן.

21. סעיף 31 לחוק הגנת הצרכן קובע, כי דין מעשה או מחדל בניגוד לקבוע בסעיף 2(א), כדין עוולה לפי פקודת הנזיקין וכי הזכות לסעד בשל עוולה כאמור נתונה לצרכן שנפגע ממנה.

22. לאור האמור לעיל, תעמוד התובעת על זכותה לסעד בגין הנזק הכספי שנגרם לה כתוצאה מחיובה ביתר שלא כדין עבור שירותיה של הנתבעת.

ה. לחילופין ולמען הזהירות בלבד; עילת תביעה מכוח חוק עשיית עושר ולא במשפט

23. לחילופין ולמען הזהירות בלבד, התובעת תטען, כי עומדת לה עילת תביעה מכוח חוק עשיית עושר ולא במשפט.

24. דיני עשיית עושר ולא במשפט מושתתים על עקרונות הצדק, המצפון והיושר הטבעי ותכליתם היא מניעת התעשרות בלתי מוצדקת של אדם אחד על חשבון רעהו. לפיכך סעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט קובע חובת השבה במקרה של התעשרות בלתי מוצדקת:

(א) מי שקיבל שלא על פי זכות שבדין נכס, שירות או טובת הנאה אחרת (להלן – הזוכה) שבאו לו מאדם אחר (להלן – המזכה), חייב להשיב למזכה את הזכייה, ואם השבה בעין בלתי אפשרית או בלתי סבירה – לשלם לו את שווייה.

(ב) אחת היא אם באה הזכייה מפעולת הזוכה, מפעולת המזכה או בדרך אחרת.

לעניין חובת ההשבה מכוח דיני עשיית עושר ולא במשפט, מופנה בית המשפט הנכבד לע"א 1761/02 רשות העתיקות נ' מפעלי תחנות בע"מ, בש"א (ת"א) 2911/07 בירונבוים שושנה נ' מבדק בדיקות רכב ורישוי בע"מ (21.5.08).

25. התובעת תטען כי הנתבעת מתעשרת שלא כדין על חשבונה, כמו גם על חשבון יתר חברי הקבוצה (כפי שתוגדר בבקשה המוגשת בד בבד עם כתב תביעה זה), וזאת באמצעות גביה מלקוחותיה (אחת לחודש ו/או אחת לשנה, בהתאם לסוג הפרסום), תשלום עבור פרסום באמצעות שירותיה תוך עיגול סכומי המע"מ בניגוד מוחלט לכל דין.

26. במקרה דנן חלה על הנתבעת חובת השבה, וזאת על בסיס שלושה היסודות המצטברים שנקבעו בפסיקה (ברע"א 5768/94 א.ש.י.ר יבוא יצור והפצה נ' פורום אביזרים ומוצרי צריכה בע"מ, פ"ד נ"ב(4) 289), המתקיימים בענייננו:

26.1. יסוד עובדתי של התעשרות – כמתואר לעיל, הנתבעת התעשרה מכיסה של התובעת (ושל יתר חברי הקבוצה), על ידי עיגול הסכומים שגבתה בגין שירותי הפרסום לאחר הוספת סכומי המע"מ. היקף תשלומי-היתר או גובה ההתעשרות מחושב בהתאם לסכומים אותם עיגלה הנתבעת כלפי מעלה בחשבונית מס שהנפיקה עבור שירותי הפרסום שסיפקה ובגובה מקסימאלי של מחצית השקל עבור כל חשבונית מס.

26.2. קשר סיבתי בין ההתעשרות לבין פעילותה של הנתבעת – כמתואר לעיל, התעשרותה של הנתבעת נבעה באופן ישיר מעיגול כלפי מעלה (ביתר) של סכומי המע"מ אשר נגבו מדי חודש בחודשו מהתובעת (ומשאר חברי הקבוצה) באופן אוטומאטי על ידי הנתבעת.

26.3. יסוד נורמטיבי, שבמסגרתו יש להראות כי ההתעשרות התקבלה שלא על פי זכות שבדין – כמפורט לעיל, גביית היתר שהונהגה על ידי הנתבעת נעשתה ללא כל בסיס חוקי, זאת ניתן ללמוד אף משינוי דרכיה של הנתבעת ביוזמתה החל מחודש יולי 2008.

27. ברי, כי התעשרותה זו של הנתבעת הייתה כרוכה בחסרונה של התובעת והסבה לה נזק כספי בגובה תשלומי המע"מ שעוגלו כלפי מעלה ושנגבו ממנה ביתר שלא כדין כמתואר לעיל.

ז. סוף דבר

28. בגין הנזק שנגרם לתובעת כתוצאה מעיגול כלפי מעלה של סכומי המע"מ שנגבו מהתובעת בחשבונית מס עבור שירותי הפרסום על ידי הנתבעת בתקופה שבין 1/3/2006 ל 1/7/2008, מתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק לטובת התובעת פיצויים בשיעור של 6.7 ש, וזאת בתוספת ריבית והצמדה עד למועד התשלום בפועל.

29. כן מתבקש בית-המשפט הנכבד לחייב את הנתבעים בהוצאות תביעה זו ובשכ"ט עו"ד בצירוף מע"מ כחוק.

30. לבית המשפט הנכבד הסמכות העניינית והמקומית לדון בתובענה זו.

 ליטל הנדלמן-פלדי, עו"ד
 המבורגר עברון ושות'
 ב"כ התובעת

 מנחם אברמוביץ, עו"ד